

Arrest

nr. 139 984 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, komt op 29 januari 2014 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 16 april 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam: (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : China

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17 april 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...).”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 4 december 2014 met nummer 134 614 wordt de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang. De verwerende partij wijst erop dat zij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij stelt dat de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker dan ook geen voordeel kan opleveren omdat hij verzoeker krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet opnieuw een bevel zal moeten afleveren.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij betwist dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2 en 52/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het gelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

3.1.1. De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 16 april 2014 (kennisgeving 17 april 2014) (stuk 3) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 4) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Pari. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, maar een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden. " (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.1.2.1. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen."

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij had afgewezen en dat zij niet beschikte over een paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij een beroep in volle rechtsmacht heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal en zet zij uiteen dat zij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikte. De verzoekende partij heeft inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 april 2014. Het loutere feit dat de verzoekende partij een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal maakt evenwel geenszins dat zij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet).

Aldus blijkt geenszins dat de verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en de hierin – zoals de verzoekende partij correct opmerkt – vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat de verzoekende partij heeft ingediend werd haar een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kon worden gelegd gedurende de beroepsprocedure. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de Vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13^{quinqies}. Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop gewezen dat dit een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat de verzoekende partij vrijgesteld is van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt heeft zij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Tot slot wordt erop gewezen dat de bijlage 35 waarnaar de verzoekende partij verwijst slechts werd afgeleverd in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent het beroep dat werd ingesteld tegen de op 16 april 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen

beslissing en dat deze uitspraak er inmiddels is, zodat niet blijkt dat dit document nog enige geldigheid heeft.

De verzoekende partij betoogt nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd '*indien een beslissing definitief is geworden*', waaronder zij *in casu* verstaat dat haar situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad van 4 december 2014. Zij verwijst op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. De verzoekende partij verbindt haar betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van de verzoekende partij kan dan ook niet worden weerhouden. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

Verder kan worden opgemerkt dat ook de Raad bij arrest van 4 december 2014 met nummer 134 614 de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. De verzoekende partij heeft dan ook niet het minste belang meer bij haar betoog.

Waar de verzoekende partij de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert, wordt erop gewezen dat dit de uitvoeringsmodaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het betreft met name een dispuut aangaande de periode om een vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, dat echter de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten onverlet laat. Voorts verliest de verzoekende partij in het kader van haar betoog ook de toepassing uit het oog van artikel 52/3, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, die handelen over de gebonden bevoegdheid voor de gemachtigde van de staatssecretaris om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, die in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar is. De verzoekende partij kan hoe dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgelopen zijn vooraleer de Raad een arrest bij volle rechtsmacht uitspreekt. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG. Tot slot kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij haar grief dat zij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken, daar de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op 4 december 2014 beëindigd is. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partij, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 7, 39/2 of 52/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, op kennelijk onrede-

lijke wijze handelde of geen voldoende onderzoek voerde, zodat enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

3.1.2.2. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt verder eveneens opgehangen aan het gestelde dat reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl verzoekster nog gerechtigd zou zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij dat zij hangende het beroep in volledige rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleef niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

3.1.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden als zij niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont echter niet aan dat haar bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Louter ten overvloede kan nog worden aangegeven dat verzoeker met zijn standpunt dat een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nadat zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen onmiddellijk kan worden gerepatrieerd indien de Raad vervolgens ook beslist om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren voorbijgaat aan wat is bepaald in artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

3.1.2.4. Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld zou zijn van terugkerende onwil in hoofde van verweerder. Er blijkt verder ook geenszins dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.1.2.5. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 23 en 39, §1 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Tegen de negatieve beslissing van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient "een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ".

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

"eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen. "

Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:

"De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een asielverzoek als niet - ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1 ;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;

e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een "aandachtige", "volledige" en "strikte" controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh - Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het "ernstig te herstellen nadeel". Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat - asielzoeker niet kan bewijzen dat de "wantoestanden" die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (ni. repatriëring naar Ghana) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoeker mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissing, dat niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient te onderstreep te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoeker wordt uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van allee bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikel 3 E.V.R.M. worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna).

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontfangen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris- generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat: « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M. S. S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B. 6.1. Het instellen. voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2. S1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt. In overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om. teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzicht van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2. § 1, derde lid. van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tót niet-inoverwegingneming van de aanvraag tót het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B. 7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tót verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tót verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tót niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tót schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tót schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tót schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RW, 17februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of

een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B. 8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoont. dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met voile rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met voile rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzet artikel 39/2. § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bevalling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met voile rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefte doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

[...]».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van

staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid, punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tót de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1. van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of in voorkomende gevallen. om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011. C-69/10. Samba Diouf punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerving van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerving van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd. " (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 - arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partij zet vet)

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in een zelfde parallelle situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloed verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/11). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

2.3.3.1. Waar de verzoekende partij wijst op de daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, kan worden volstaan met de vaststelling dat er geen indicaties in het dossier zijn die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij gedwongen verwijderd zou zijn alvorens uitspraak werd gedaan, met het onderhavige arrest, over de huidige vordering. Een dergelijke schending is *in casu* dan ook niet aangetoond. In de mate dat de verzoekende partij zich gegriefd voelt door het niet per definitie schorsende karakter van de beroepen die worden ingediend, geeft zij zich over aan wetskritiek waarover de Raad niet kan oordelen. Wat er ook van zij, de

Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Het standpunt van de verzoekende partij dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten zijn geschonden mist dan ook feitelijke grondslag

Voorts verwijst de verzoekende partij naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 maar laat zij na de relevantie van dit arrest voor onderhavige betwisting aan te tonen. Immers heeft dit arrest betrekking op een annulatieberoep dat openstaat tegen beslissingen die genomen zijn door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze het dispositief van het arrest van het Grondwettelijk Hof kan worden toegepast op de bestreden beslissing, *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Zij toont niet aan en maakt geenszins duidelijk dat er een verband kan worden gelegd tussen het arrest van het Grondwettelijk Hof en onderhavige vordering die zij indient tegen de thans bestreden beslissing, laat staan tussen dit arrest en het annulatieberoep dat hij zinnens is in te dienen tegen de beslissing.

2.3.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 23 en 39, §1 van richtlijn 2011/95/EG betreft, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet.

2.3.3.3. Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar laat ze na dit *in concreto* uit te werken. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het vermelden van de schending van artikel 3 van het EVRM, maar laat na dit *in concreto* uit te werken. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS